MIELIPIDE

Olen itsekin ollut soutamassa tenolaisella. Se venemalli on ainoa oikea siihen ”Elämän virtaan”! **MARKKU KOMMENTOI TENOJOEN VENEILLE KAAVAILTUA KIELTOA**

LUKIJALTA

Biopolttoaineet ja ruuan tuotanto

Europarlamentaarikko Riikka Pakarinen iloitsee oikeasta asiasta tiedotteessaan 20.6. ”Ruokaa enemmän suuhun ja vähemmän tankkiin”.

EU:n aluekehitysvaliokunta hyväksyi lausunnon koskien EU:n biopolttoainepolitiikkaa tulevaisuudessa. Valiokunta antoi Pakarisen mukaan selkeän viestin, että tulevaisuudessa on keskityttävä toisen sukupolven kehittyneisiin biopolttoaineisiin, eikä ruoaksi kelpaavista aineista tehtyihin.

Kolikolla on Suomen kannalta kuitenkin toinen puoli, jonka parlamentaarikko Pakarinen unohti: viljelysmaiden käyttämättömät resurssit ja valkuaisen heikko omavaraisuus.

Tavoite, ettei eteläisen pallonpuoliskon ruuantuotantoon soveltuvia maita käytettäisi länsimaiden biopolttoainetavoitteiden saavuttamiseen, on oikea, sillä se johtaa uusien metsäalojen raivaukseen.

On kestämätöntä raivata sademetsiä viljan ja laidunmaiden vuoksi, jotta hyvinvointivaltioissa saavutettaisiin tavoitteet siirtyä fossiilisista polttoaineista uusiutuviin.

Onhan nurinkurista, jos hiilidioksidin vähentämistavoitteet johtavat toisaalla metsien eli parhaiden hiilinielujen tuhoamiseen. EU:ssa tätä epäsuoraa, hiilidioksidipäästöjä lisäävää kehitystä kutsutaan nimellä ILUC (Indirect land use change).

EU:n ILUC-säätelyn tavoitteena on, ettei nykyistä viljelysmaaksi luokiteltua peltopinta-alaa saisi lisätä biopolttoaineiden tuotantoon. Tähän pyritään edistämällä sellaisten biopolttoaineiden käyttöä, jotka eivät perustu ruoaksi kelpaaviin raaka-aineisiin. Näiden käyttöä edistetään antamalla niille suurempi laskennallinen painoarvo EU:n ja sen jäsenvaltioiden velvoitteissa.

Tämä on oikea suunta, joskin biopolttoainetuotannossa tulisi huomioida myös raaka-aineiden vaihtoehtoiset käyttötarkoitukset.

Esimerkiksi mäntyöljy kelpaa sekä biopolttoaineen että korkeamman jalostusarvon tuotteiden raaka-aineeksi. Sitä käytetään niin kosmetiikan, elintarvikkeiden kuin maalienkin ainesosana. Tällainen raaka-aine on tarkoituksenmukaista käyttää mahdollisimman korkean jalostusarvon tuotteiden valmistamiseen.

Toinen huomionarvoinen asia on Suomen valkuaisen omavaraisuusvaje. Suomessa on noin 500 000 hehtaaria viljelyyn kelpaavaa, viljelemätöntä peltoa. Voisimme halutessamme olla geenivapaa alue ja tuottaa lihaa ilman geenimuunneltua rehua.

Meillä on resursseja lisätä valkuaisen tuotantoa, jota syntyisi parhaiten viljelemällä kasveja, joista voitaisiin saada biopolttoaineeksi kelpaavaa raaka-ainetta. Suomessa viljeltävistä viljakasveista ohra ja vehnä soveltuisivat parhaiten biopolttoaineen raaka-aineiksi.

Esteitä pitäisi karsia, jotta viljelemätön peltopinta-ala saadaan tehokkaaseen valkuaistuotantoon ja osaltaan oikaisemaan viennin ja tuonnin epätasapainoa.

Jari Myllykoski
kansanedustaja (vas.)
Nakkila

Ei pakkovalinta

Luomu ei tosiaankaan ole mikään pakkovalinta. Se on kustannus- ja ympäristötietoisen viljelijän luonnollinen valinta.

Ylpeä luomusta

Oikeudet pois

Päivi Räsäsen lääkärioikeudet peruttava. Suomessa ei ole shariaa. Räsänen toimii lääkärinä ja ministerinä lainvastaisesti.

Pohjan Akka

ALIISA PIIRLA/LEHTIKUVA

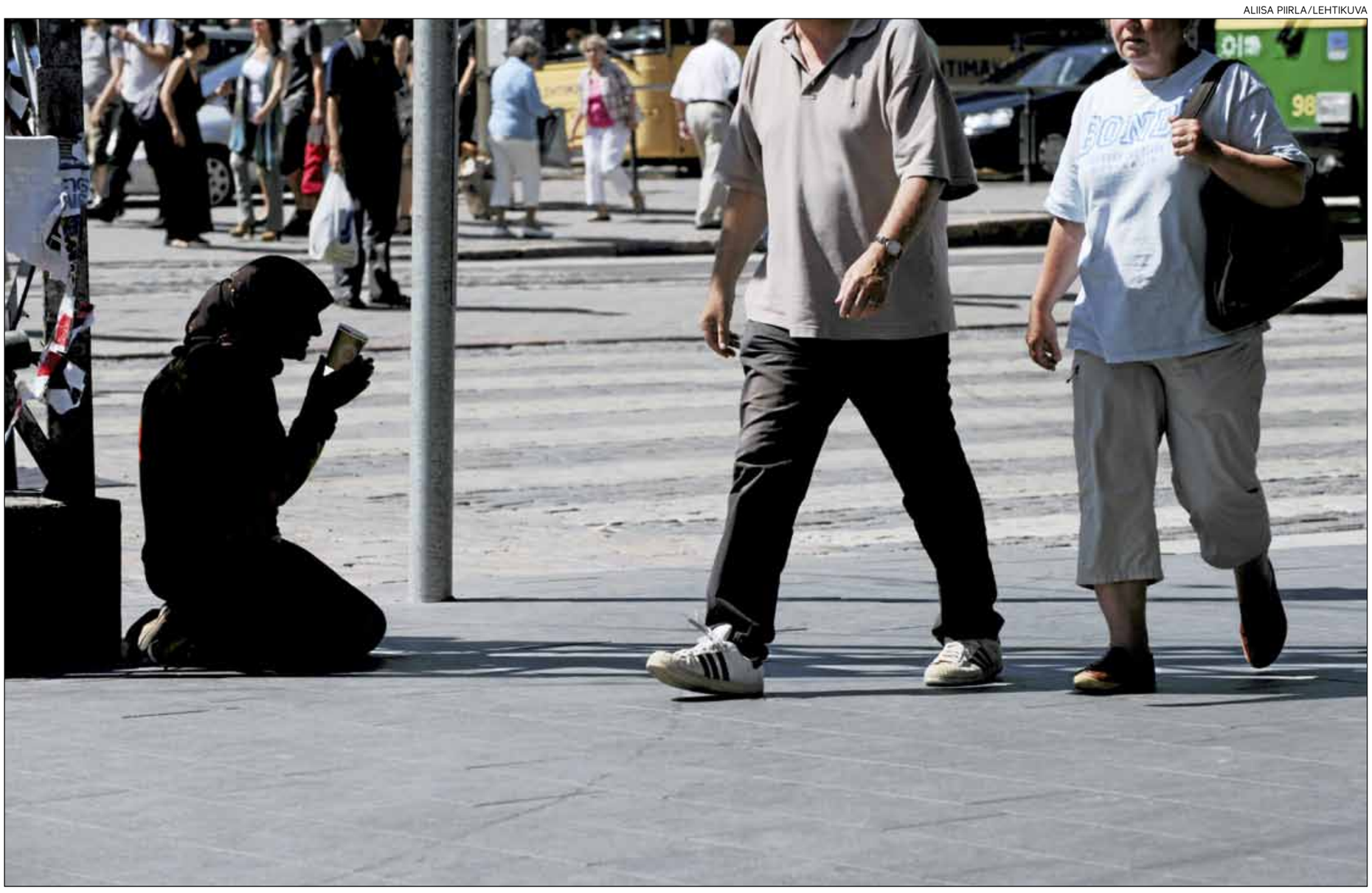

Kerjäläiset ovat nyt levittäytymässä kaupunkien ulkopuolelle. Kerjäämistä ei kuitenkaan tulisi kieltää lailla, kirjoittaa Katja Andrejev.

Kerjäämisen täyskielto voi tuoda vain suurempia ongelmia

Suomeen suurten kaupunkien katukuvaan on astunut jo muutama vuosi sitten eurooppalainen ilmiö, kerjääjät, jotka välillä aggressiivisestikin anovat kolikkoa. Nyt jotkut poliitikot ovat alkaneet vaatia kerjäämisen kokonaisvaltaista kieltoa.

Vaikka kerjääminen on tuonut mukanaan monia lieveilmiöitä, kuten taskuvarkauksia, onko täyskielto ratkaisu?

Mistä resurssit tulisivat tämän kaiken valvomiseen? Olisivatko jo nyt ylityöllistetyt poliisit ratsaamassa jokaisen kadulla istuvan tarkoitusperiä? Kuinka monta oikeaa rikosta samalla jäisi huomaamatta?

Mikäli kerjääjät tulevat EU:n alueelta, on ongelma Euroopan unionin yhteinen. Pelkkä kielto ei kuitenkaan poista ongelmaa, vaan kuten kaikissa ongelmissa, ongelma poistuu vain syyt ja alkulähteet selvittämällä.

Mikä ajaa ihmiset kuppi kädessä kadulle?

No, yhä useammin järjestäytynyt rikollisuus – mutta mikä tuon kaiken saa aikaan että ihmiset lähtevät siihen mukaan? Vähemmistöjä syrjitään ongelman alkulähteillä, ja sen tilanteen tulee ensisijaisesti parantua, löytää elämisen edellytykset siellä, ettei tarvitse lähteä muihin maihin kuppi kourassa.

Toisaalta, myös lainsäädännön tulisi olla yhtenäinen koko EU:n alueella.

Latvian malli, jossa aggressiivinen kerjääminen ja alle 16-vuotiaan kanssa yhdessä kerjääminen kiellettäisiin, poistaisi jo pahimmat ongelmat. Ovathan viattomat lapset kaikkein kurjimmassa asemassa tässä.

Ennen tämä oli vain kaupunkien ongelma, mutta nyt ovat kerjäläiset levittäytyneet myös taajamiin ja maaseudulle kulkien ovelta ovelle. Tämä kysymys ei ole enää siis vain kaupungeissa ratkaistavana, vaan myös koko Suomenkin alueella. Vieraat kulkijat tuovat turvattomuutta, ja järkeviä keinoja tarvitaan.

Mutta vanha sananlasku siitä, ettei kannata niinkään antaa nälkäiselle kalaa, vaan opettaa kalastamaan, pätee tässäkin.

Autetaan selvittämään ongelmat kotimaassa, jolloin ei ole tarvetta lähteä muualle rikollisuuden uhriksi.

Itse asiassa kerjäämisen kielto voi ajaa epätoivoiset ihmiset vain pahemman rikollisuuden pariin ja koko EU:n alueen suurempiin ongelmiin. Tämä asia vaatii Euroopan laajuista suoraa ja selkeää keskustelua ilman aatteen paloa tai suosion tavoittelua.

Katja Andrejev
(vihr.)
Hamina

Lukijalta-osasto

■ Lukijalta-kirjoitukset voi toimittaa Maaseudun Tulevaisuuden toimitukseen postitse, sähköpostitse, faksilla tai tekstiviestillä.

■ Toimituksen osoite on Maaseudun Tulevaisuus, PL 440, 00101 Helsinki. Faksinumero toimitukseen on (09) 694 3717. Kuoreen tai faksiin merkintä ”Lukijalta”. Sähköpostitse kirjeet lähetetään osoitteeseen *lukijalta@maaseuduntulevaisuus.fi*

Altistaminen vahvistaa

Jokin aika sitten julkistettiin, että allergialääkkeitä tarvitaan entistä vähemmän.

Tämän onnellisen tilanteen on saanut aikaan, että kaupungistuneet, steriilit ihmiset ovat alkaneet siedättää itseään. Altistaminen vahvistaa. Kuulostaa ihan terveeltä.

Ennen vanhaan porkkanat voitiin syödä suoraan maasta enimmät mullat pois otettuina. Tänä päivänä kasteluun käytetyn veden pitää olla tarkastettua ja raportit pitää säilyttää, pellolla käytetyt työkalut on tarkastettava ja huollettava huoltopäiväkirjan mukaisesti ja tuotteet kerätään desinfioituun laatikkoon desinfioiduin käsin.

Tietysti jokainen viljelijä muistaa, että koneissa voi käyttää vain elintarvikekäyttöön tarkoitettuja voitelu- ja polttoaineita.

Keneltä tai miltä ja minkä vuoksi me suojelemme itsemme, yritystoiminnan, lähiruoan tuotannon ja terveen maalaisjärjen? Missä piilee vaara ja mikä vaara?

En voi olla laatutarhatuottaja, jos käytän sadevettä, joka kuitenkin on ekologista, sitä kun ei pysty juoksevasta vedestä tutkimaan ainakaan kovin helposti. Sen sijaan vesilaitoksen vettä ei tarvitse tutkia, vaikka Nokian kaltaisia ikäviä tapauksia on siellä sun täällä.

Laatutarha-ohjeisto, 40 sivua sääntöjä, ohjeita, lakiin nojaavia kohtia. Aivan sairasta, sanon minä. Näyttää kirjoituspöydän takana suunnitellulta asialta.

Ketä laatutarhatitteli palvelee ja mitä se oikeastaan kertoo? Opus on täynnä lakeja, asetuksia ja ohjeita kaikille kaikenkattavasti ajattelematta yhtään erilaisia toimijoita.

Jos yksinyrittäjän pitää laittaa havainnolliset käsienpesuohjeet kotinsa käymälänoveen, onko se tarpeellista?

Sadonkorjuupaikalle tarvitaan käsienpesu eli ohjeen mukaan puhdas vesi, hajustamaton nestesaippua, kertakäyttöpyyhkeet sekä selkeä käsienpesunohjetaulu. Tarkoittaa suomeksi jätevesiverkoston ja puhdasvesiverkoston laajentamista pelloille ja kasvihuoneisiin, vai pitäisikö laittaa umpisäiliöt käsienpesuvesille, ettei ympäristö saastu?

Mihin kaikkeen saa koskea sadonkorjuutilanteessa, ennen kuin kädet on taas pestävä ja desinfioitava – milloin kädet ovat lain mukaan likaiset? Jos tarkkaan ja johdonmukaisesti sääntöjä ja ohjeita tulkitsee, niin on parasta pysytellä sisätiloissa tumput suorana.

Jos käytän lannoitukseen ja kasvinsuojeluun luonnonmukaisesti esimerkiksi nokkosia tai muita yrttejä, niin en voi olla laatutuottaja ohjeistuksen mukaan.

Sen sijaan vapaaehtoista on huolehtia rikkakasvien torjunnasta, kasvinvuorotuksesta, katteista ynnä muista viljelyteknisistä asioista, joiden pitäisi olla joka paikassa jokapäiväistä arkea. Lakisääteiset kohdat tuntuvat olevat normaalin elämän vastakohtia tai ainakin kaukana käytännöistä.

Kastelunohjausjärjestelmä perustuu toivottavasti kulloiseenkin kasteluntarpeeseen. Jos viljelijä ei näe tai ymmärrä, milloin on kasteltava ja kuinka paljon, on aika vaihtaa kiireesti alaa. Kenelle tulisi mieleen kastella ja lannoittaa ihan muuten vaan koko ajan, tarvitsevat kasvit vettä tai ei? Teemmekö elämästämme ihan ehdon tahdoin liian vaikeaa?

Meillä on lakeja ja asetuksia joka asiaan. Salaa yritämme oikaista jostakin kohtaa peläten, ettei tarkastaja tai tarkastan tarkastaja huomaa. Suomalaiset tarkastajat ovat varpaillaan, ettei EU:n tarkastaja anna huonosta tarkistuksesta sanktioita.

Miten mahtaa olla metsämarjojen ja villiyrttien laita? Karhut ja supikoirat himoitsevat samoja apajia. Tämä kielto ja sääntöviidakko on kaukana terveestä maalaisjärjenkäytöstä, tuhoaa mennessään kaiken ihmisen oman ajattelun ja vastuunoton itsestään ja ympäristöstään.

Suomessa ei yritetä keksiä ratkaisua, vaan tehdään lakeja ja asetuksia, joita on monessa kohtaa järjenvastaista noudattaa. Tuhoamalla kaiken yrittämisen vapauden ja siirtämällä vastuun yksilöiltä yrityksille sahaamme oksaa, jolla istumme.

Minna Nissilä
Tammela

VIERASKOLUMNI

Jonojen palvontaa

Kaupassa tehtiin suuri uudistus, jonka valmistumista juhlittiin peräti kahvitarjoilulla. Olihan se mullistus: pitkittäin olleet hyllyrivit käännettiin poikittain ja tavaroiden sijoituspaikat muutettiin.

Asiakkaiden kommentit eivät uudistusta kehuneet: ”Eihän sieltä enää mitään löydä”, ”Nyt saa varata puoli tuntia enemmän kauppareissuun”, ”Onneksi maitohylly on entisellä paikallaan”.

Uudistuksen tarkoitus oli, niin kerrottiin, saada lisää tilaa kaupan kassojen eteen, siis jonoille. Asiakkaiden kannalta ainoa oikea parannus olisi ollut, että jonot olisi poistettu. Siihen olisi yksinkertainen keino: lisää henkilökuntaa kassoille.

Onhan meillä osuusliikkeen lisäksi toinenkin kasvoton organisaatio, joka uskoo jonojen hoituvan taikatempuilla: asiantuntijoiden jostakin syystä kehuma mutta asiakkaiden, (lue: sairaiden) haukkuma Eksote. Mystisten kirjainten taakse kätkeytyy Etelä-Karjalan terveyshuollosta vastaava byrokratia, johon kuuluu myös ihan oikeasti sairaita hoitavaa henkilökuntaa.

Siellä uskotaan jonotuksen parantavaan vaikutukseen. Kun potilas puhelimitse tapahtuneen kuulustelun jälkeen saa vastaanottoajan, kiireinen lääkäri (potilasta kohden 10–15 minuuttia budjetoitua aikaa) kuuntelee oireet ja määrää tilanteen mukaan antibioottia, särky- tai kuumelääkettä ja kenties lepoa.

Sitten tulee se jonon muodostus: jos hoito ei auta, tulkaa kahden viikon päästä uudelleen. Sama rutiini toistuu sitten kahden viikon päästä, mutta silloin vastassa on eri lääkäri, ja aika hupenee taas perustietojen läpikäymiseen.

Yksi määrää särkylääkettä. Toinen sanoo: ”Minä luulen, sinun keuhko kaipaa vain tuuletusta”. Kolmas ehdottaa viiden minuutin tutkimuksen jälkeen sydämentahdistinta. Kukaan ei sano taudille nimeä.

Tästä oravanpyörästä pääsee kahdella tavalla: kuolemalla tai hakeutumalla yksityiselle lääkäriasemalle. Kolmas reitti on ihmeparantuminen. Siihenkin luottavia lääkäreitä on: ”Nyt kun on kesäkin tulossa, eiköhän anneta luonnon hoitaa”.

Lääkäriasemalla saattaa vastassa olla sama lääkäri, mutta nyt hän ottaa potilaan todesta. Siitä saa sitten asiakas maksaa.

Olen kyllä kuullut lääkäreistä, jotka eivät anna aikataulun kahlita itseään, vaan selvittävät ensin taudin ja määräävät vasta sitten lääkkeet. Kerrotaanhan niitä legendoja.

Mutta lääkärillä, jonka pitää iltapäiväksi ehtiä Eksoten hallintokokouksiin tai yksityiselle terveysasemalle omaa vastaanottoa pitämään, ei ole varaa poiketa etukäteen määrätystä aikataulusta. Ja usein se pöydällä pönöttävä tietokone saa osakseen enemmän huomiota kun tuolilla istuva sairas.

Jos potilasta kuunneltaisiin, otettaisiin heti tarpeelliset laboratoriokokeet ja ennen kaikkea tehtäisiin taudinmääritys, johon hoito perustettaisiin, lääkärissä ei tarvitsisi ravata jatkuvasti. Kerralla joutuisi käyttämään potilasta kohden hiukan enemmän aikaa, mutta kokonaistyömäärä vähenisi.

SEPPO VUOKKO
on luontokirjailija Savitaipaleelta.

VERKOSSA SANOTTUA

”Järki käyttöön Tenojoella, Trafi!”

Uutinen Tenojoen perinteisten soutajien ja heidän puuveneidensä ahdingosta keräsi turhautunutta ihmetystä myös MT:n verkkosivulla.

Uutinen perustui Ylen tiistaina saamiin tietoihin, että Liikenteen turvallisuusvirasto Trafi ei aio EU-säädöksiin vedoten hyväksyä puuveneillä hoidettua kaupallista soutamista Tenojoella vuoden 2015 jälkeen.

Trafi aikoo myös vaatia matkailijoita kuljettaneilta yrittäjiltä erillistä merenkulun tutkintoa.

Turvallisuus vaarassa

Nimimerkki Mäkisen poppoota jäkälä-äytsistä toivottaa tsemppiä ”pohjosen pojille”:

”Kyllä pistää karvat taas pystyyn. Jokiveneitä, jokka tehty just sinne mataliin ja kivirikkaisiin jokiin. Turvallisia, ja ajomiehet tuntee väylänsä, vaikka unissaan ajaisivat. Vai vielä laivurikurssillekin? Voihan räkä.”

”Ei jumalauta. Tulkaapa sitten herrat näyttämään, miten siellä Tenolla jonkin muunlaisella veneillä sompaillaan. Veneen täytyy kestää pohjakosketuksia virtaavassa vedessä eikä saa olla kiikkerä. Uudistuksen jälkeen siellä varmaan saisi käyttää kyllä jotain lasikuituvenettä, joka on Tenolla hengenvaarallinen”, ihmetteli Pera.

”Kyllä nyt saamelaisille pitää perinteet säilyttää. Mikäs kumma se nyt ahistaa Trafilla ja eeuulla, jotta pitää olla tutkinto?” hämmästeli Kaakana.

”Norjalaiset voivat ottaa Trafin virkamiehet kyytiin ja heittää yli laidan. Mitä EU tietää Tenosta, ei mitään. Meillä on saamattomia virkamiehiä, jotka eivät osaa puolustaa oman maan perinteitä ja tapoja”, kirjoitti Ohto.

Turhaa säätelyä

Heikki kysyi, moniko vielä pitää EU:ta järkevänä. Teppo Vanamo tuntui olevan samaa mieltä:

”Juuri tällaisissa asioissa Euroopan unioni lähti alunperin väärille poluille. Kun tarkoitus oli linjata suuria asioita ja sopia yhteisistä pelisäännöistä, lähdettiinkin direkteeraamaan kaikkea mahdollista turhuutta.”

Markku epäilee, ettei Trafissa ole tarpeeksi oikeita töitä tehtävänä:

”Mikä on se syy, jolla Trafi perustelee kieltoansa? Ettei taas voisi sanoa ’siellä ongelma, missä EU’? Annan kaiken tukeni Klemetille (Saamelaiskäräjien puheenjohtaja Näkkäläjärvi).”

Nimimerkki ”Trafi/LVM: tilaajavastuulain valvonta!” kysyy, eivätkö Saamelaiskäräjät voisi hakea tenonveneelle perinneveneen asemaa, jos Trafi kerran on yhteistyökyvytön.

”Trafi on Espanjaan sijoitettuine puhelinkeskuksineen muutenkin osoittautunut maanpetturiksi. Ilman kontrollia siitäkin halvalla ulkomailla tehtävästä työstä jätetään lakisääteiset sivukulut maksamatta”, hän epäilee.

Hintapaineita

Kananmunien hintakeskustelu alkoi, kun kaksi suurinta pakkaamoa kertoi tuottajahinnan laskusta.

”Tiedostavana kuluttajana maksan mielelläni laiduntavien kanojen munista nykyisen hinnan.Toivon kovasti, että niiden omistajat saisivat jatkaa toimintaansa ilman hinnanalennusta. Tuotantotukia jaettaessakin heitä pitäisi palkita esimerkillisestä toiminnasta kanojen hyvinvoinnin edistämiseksi”, kirjoitti **Mona Nevad.**

Jebe katsoo, että tuotannon lisääntyminen on vain yksi syy tuottajahinnan laskuun.

”Suurempi syy on toiseksi isoimman pakkaamon pyrkimys olla isoin. Jos haalitaan lisää markkinaosuuksia, vääjäämättä se näkyy ennemmin tai myöhemmin hintakehityksessä. Ihmettelen kuinka joku haluaa moisen mahdollistaa ja lähettää sinne munansa.”

Sivusta seurannut muistuttaa uutisessa haastatellun **Anna Setälän** tavoin, että tuottajat omistavat pakkaamot.

”Peilistä löytyy vika, mikäli menee taas hommat perseelleen.”

KAIJALEENA RUNSTEN
www.maaseuduntulevaisuus.fi